

TAZetteklap

Heel wat Arno lookalikes op TAZ- of mensen die nog steeds niet door hebben dat Arno wel degelijk de meneer is die op een duizendtal posters in 't stad prijkt. Maar Luk Lowyck, bij Oostendenaars nog best bekend van de Paulusfeesten en nu actief in de backstage, voelde zich toch best wel vereerd toen de kleine van Angélique Willkie (JMX) hem kwam vragen of hij misschien die meneer Arno was.

De bende van de KVS durft zich af en toe eens goed laten gaan op café Koer en in club Terminus. Volgens één jonge maker, die liever anoniem wou blijven, waren ze eergisteren allen te dronken om nog met de auto te rijden. 'Ze hadden volgens mij zelfs niet meer met een Poolse tractor mogen rijden.'

Billenkletsen van hilariteit aan Hangaar 1, waar de jonge theatermakers van Mars *Sunday Smile* spelen. Hangaar 1 bevindt zich immers net naast de in Oostende welbekende Bocaccio, een voos fuif/uitzuiptkot zoals je het enkel aan de kust kan vinden. De uitbaters waren niet alleen amper te overtuigen om geen fuiven te houden tijdens de voorstellingen, toen er gisteren een verkeerd geparkeerde auto voor hun poort bleek te staan, wilden ze even de hele boel boycotten door een paar honderd decibels bassen door de dunne muurtjes te jagen. Dixit Angelo Tijssens, acteur in de voorstelling: 'Maar het zijn dan ook het type gasten die hun hersencellen ingeruild hebben voor haargel.'

Eva van de productie blijkt niet alleen een seksbom, ze is naar eigen zeggen ook nog eens een stoomkachel. Een anonieme techniekier liet daarbij optekenen dat ze ook goed kan kuisen, mooi kan lachen en dat ze proper op zichzelf is. Bloeit daar iets mooi?

In de categorie 'totaal banale weetjes gesprokkeld uit de backstage-loges': Jean-Marie Aerts houdt van viskroketteren. En Patrick Riguelle drinkt *Aquarius Lemon*, omdat hij zo het gevoel krijgt toch een beetje aan sport te doen.

Mina Van Elewyck, fotografe van de TAZette, maakt zich weinig zorgen over de buikgriep die ronddwaalt in Oostende. 'Ik heb daar niets tegen, tegen buikgriep. In de praktijk betekent dat dat ik weer eens twee kilo kwijt ben.' *That's the spirit, Mina!*

Tijdens het Jong Muziek-concert van Steffie Van Cauter was een klein jongetje op de middenste rij er niet gerust in. Hij vroeg een van onze jongens of die de volgende rijen achter hem wou vrij houden, zodat hij tijdens het optreden op zijn stoel kon rechtstaan. Onze man ter plaatse moest helaas aan zijn verzoekje verzaken.

Michael Smets, stuurt veel liefs en groetjes vanuit Lake Havasu City, Arizona (waar het om 1u 's nachts 35° is). Hij mist ons heel hard!

En wat zouden we zijn zonder nachtwakersquotes?
* Een dag zonder zonne is gelijk, je wit wè: nacht, eh!
* Doe jij altijd zo stom of doe je vandaag extra je best?
* Cafeïne is geen drug, dat is een vitamine.

Foto: Jules Gahide

TAZetterazi

Foto: Mina Van Elewyck

Telex

TAZ-theaterlaureaat Lucas De Man en het Collectief Stichting Nieuwe Helden komen hun lopende project **Roll with it Box** tonen. T.e.m. do 6/8 op het Zeeheldenplein. De installatie kan je doorlopend zien van 10u tot en met 18u30. Performances om 11u30, 14u, 16u en 18u en 20u30. Inkom: 5 euro.

Er zijn nog bandjes voor **Arno's Stoemp** beschikbaar.

Laatste tickets voor **nieuwZwart** van Wim Vandekeybus en Ultima Vez! Rep je om een ticketje te kopen!

Goudi in Club Terminus start om 20u30 vanavond.

Bij Jong Muziek wordt op 7/8 **Mari M** vervangen door **Mary & Me**.

In het Leopoldpark kunnen de kleinsten vandaag nog terecht voor de **circusworkshop** van 4Hoog. Om 13u30 en 15u30.

Koning Arthur op bezoek bij ridder Jan en ridder Marc gaat door in het Koninklijk Atheneum en niet in het Leopoldpark. Om 18u!

TAZETTE

i.s.m. CUTTING EDGE

ZO 02/08 #04

TAZetterazi

Editoriaal

Foto's: Mina Van Elewyck

Liefste TAZ-bezoeker, Het is vroeg in de ochtend, de regenwolken hebben deze nacht Oostende schoongespoeld, de treinen wachten nog even voor ze de horden strandtoeristen uitbraken, in en om Café Koer zindert Arno's *Stoemp* nog na, de geur van jong belegde ambiance walmt me in vlaagjes tegemoet (dit mag je vrij letterlijk nemen), kortom een nieuwe TAZ-dag lacht ons toe, de armen wijd open.

Hoewel het vandaag de zevende dag is, de dag des heren, word hier op TAZ niet bepaald uitgerust.

Het *Familiepark* draait voor de tweede dag op volle toeren, de *Nomaden* nemen je weer mee voor theatrale omzwervingen, uw literaire honger wordt gestild in *Uitgelezen* en indien u daarna nog niet voldaan bent, geen zorgen, Arno maakt vanavond weer *Stoemp*.

Maar op de zevende dag dient men ook te biecht te gaan. Dus voor alle zondaars, die zich gisteren overgegeven hebben aan gulzigheid en onkuisheid, reinig uw ziel (en lever)! Gelieve dit wel niet allemaal tegelijkertijd te doen, teneinde een acuut tekort aan werkrachten en publiek te vermijden.

Theater aan Zee, Zij zag dat het goed was.

(Liesa Naert)

Quote van de dag

'Pech bestaat niet. Je moet gewoon je gedachten aanpassen aan de werkelijkheid.'

Bert Gabriëls

Bron: De Morgen

Artikels en foto's uit de TAZette en videofilmjes van ons videoteam TAZoom kan je ook online vinden!

Surf naar www.theateraanzee.be en www.cuttingedge.be. Reacties op de voorstellingen, TAZetteklap en aanverwanten ontvangen we graag via dagkrant.taz@tartart.be

Jong Theater: De jaren twintig!!

Foto's: Kristien Verhoeyen

De jonge Vlaamse regisseur Arne Baeck is derdejaars theatermaker aan de Toneelacademie Maastricht. Hij begeleidt drie acteurs op basis van een toneelstuk uit 1991 van de Nederlander Don Duyns. Die noemt zijn tekst 'een alfabetisch stuk over de grand café generatie'. Dat laatste verklaart alvast het benoemen van grote thema's, als daar zijn: angst, engagement, jeugd... In deze beknopte versie kiezen de regisseur en zijn spelers voluit voor ironisch enthousiasme, of is het enthousiaste ironie?

Nomaden 3, op 2 en 3/8 en van 5 t.e.m. 7/8 om 11u en 20u. Vertrek stationsplein.

Centrale Gast Muziek

Arno doet Café Koer ontploffen

Stoemp in de maag

Zestig is ie net geworden. Arnaud Charles Ernest Hintjens, de Vlaamse Jacques Brel met de grandeur van Tom Waits in zich. Er zijn mannen van die leeftijd die zich doorheen de dagen sleuren en zich optrekken aan de vaste kaartafpraak op zondag. Niet hij. En andere muzikanten hadden die verjaardag met een simpele *best off*-tournee gecelebreerd. Maar bij hem: niets daarvan. Als hij alles al lijkt gedaan te hebben, schuifelt hij opnieuw onder het volglucht met iets nieuws in zijn achterzak.

Stoemp is een broeierige muzikale melting pot waarbij oud en nieuw materiaal in een grote kom worden gezwierd en met oosterse kruiden worden besprenkeld. Vanop het podium weerklonken instrumenten waarvan je het bestaan amper kan bevroeden – een *ney* of een *santir marocain*, iemand? - en zangpartijen die je in de chiquere shoarmatenten wel eens op de achtergrond hoort zweven.

Die smeltkroes – die hij enkel op Couleur Café en Theater Aan Zee wou presenteren - werkte even effectief als een volle tablet Dafalgan tegen een nijdige kater. Zoals in 'Watch out Boy', dat werd ingezet met een hemels Oosters gezang en zo een eerste *oorgasme* van deze soiree teweegbracht. Of in 'Hey Sister', dat je haren spontaan richting Mekka deed wijzen.

'Als hij alles al lijkt gedaan te hebben, schuifelt hij opnieuw onder het volglucht met iets nieuws in zijn achterzak'

Al moet het gezegd: de gastmuzikanten traden niet altijd zo prominent op de voorgrond op. Tijdens de laatste vijf songs vóór Arno even van het podium struinde, waren de Oosterse Jongens – op de percussiemann na – nergens te bespeuren. Maar dan was daar 'Bathroom Singer', waar Arno nog maar eens vlotjes toonde wie hier heer en meester is. Niet zijn band, hoe dragend en uitmuntend ook, maar hij alleen. En niemand anders. Aan zijn beide handen hingen cymbalen gehaakt, die hij nu eens voor het linkerdeel van de massa, dan weer voor de rechtervleugel genadeloos met elkaar liet kennismaken..

Le plus beau blijft niettemin het schoonst als hij zichzelf, tekstueel en muzikaal, in zijn blootje zet. "k Goa een liedje zingn veu min grootmoeder", hakkelde hij in de micro. En 'Lola' was begonnen. 'C'est pour toi que je me lave sous les bras.' Maagdelijk puur, met Arno en Serge Feys - zijn onmisbare maatje *en route* - in de hoofdrollen van een koesterend momentum.

Zelfs als Arno er niet meer is, zal het grote geheim door niemand geweten zijn. Of hij maar een rolletje speelt - dat van de ongrijpbare *outlaw* die zoveel 'godverdomme' stamelt dat ze daarboven de poorten voor hem niet zullen openmaken -, dan wel of hij is wie hij is. Maar wie maalt daar nu om, na zo'n portie vitaliteit en talent aan het werk te hebben gezien?

Mochten woordenboeken ooit hun termen van illustraties voorzien, dan mag bij 'groots' of 'imposant' een prentje van Arno Hintjens worden bijgezet.

(Karel Deknudt)

Op 2/9 op Café Koer.

Jong Muziek: Steffie Van Cauter

Foto's: Jules Gahide

Als Jong Theater-laureate op TAZ#2006 gooide ze hoge ogen met haar crossmediale voorstelling *Ich bin alleine*. Installatiekunst, performance, muziektheater en animatiefilm werden gekneed tot een onvergetelijke ervaring. Maar tegelijkertijd schreef ze in alle stilte een muzikaal repertoire bij elkaar. Sommige melodieën kregen een plaats in bv. *Ich Bin Alleine*. Andere bleven louter muzikale stukken waarin Steffie zichzelf begeleidt op accordeon.

Gisteren gezien in Fort Napoleon en Club Terminus.

Centrale Gast Theater

Foto: Jo Mostert

Raven Ruëll over de actualiteitswaarde van *Het leven en de werken van Leopold II* en *Missie*

'Ik ben intuïtief aan de slag gegaan'

Zeven jaar geleden regisseerde Raven Ruëll Hugo Claus' *Het leven en de werken van Leopold II*, in een recenter verleden David Van Reybroucks missionarismonoloog *Missie*. Voorstellingen die een pikzwarte Congobladzijde uit de Belgische geschiedenis open slaan, en ze confronterend onder de neus schuiven van Leopoldstad Oostende.

Hoe sterk ben je op de hoogte van de Belgisch-Congolese geschiedenis en wat treft je daarin?

Raven Ruëll: 'Ik vind geschiedenis een zeer belangrijk gegeven. We leven zo hard in het nu, enkel dat lijkt te tellen. Terwijl we wel degelijk wortels hebben in het verleden. In *Het leven en de werken* gaat het bijvoorbeeld over een ongebreidel imperialisme dat er toen was en dat nu nog steeds bestaat, zij het onder andere vormen.'

Heeft theater een opdracht te vervullen in dat historisch besef?

'Theater kan een functie hebben in het levendig houden van de herinnering. In Oostende staan nog standbeelden van Leopold II, waarop nu vrolijk kindjes kruipen. Als ik dat zie, denk ik 'We zouden die dingen gewoon moeten neerhalen'. Onze Leopold heeft wel wat doden en slachtingen op zijn geweten, hé. Dat is een belangrijk stuk geschiedenis, waarover op school nog steeds geen les wordt gegeven. Terwijl je vandaag geen krant kunt open slaan zonder te stuiten op soortgelijke toestanden. Want het gaat over racisme, over angst voor de ontmoeting met de ander...'

Hoe past *Missie* in jouw parcours bij de KVS?

'Toen we *Het leven en de werken* maakten was ik nog nooit in Congo geweest. Dat is niet erg, Hugo Claus is er zelfs nooit geraakt. Maar Claus' stuk gaat dan ook veel meer over België dan over Congo, meer over het westen dan over Afrika. *Missie* is er gekomen nadat ik naar Congo ben gegaan. *Missie* gaat ook echt over Congo. Ik ben natuurlijk niet in die gebieden geraakt waar de paters toen hebben gezeten. Ik ben er geweest als 'toerist', twee keer tien dagen. Maar als je in Kinshasa rondloopt voel je instinctief veel aan.'

Zeven jaar geleden was je een relatief jong broekje. Hoe regisseer je dan een acteermomument als François Beukelaers?

'Heel eenvoudig: François is een crème van een mens. Hij werkt graag met jonge mensen en hij staat open voor alles. Eenmaal je erin vliegt ben je niet meer bezig met wie er voor je staat. Jack Nicholson heeft eens gezegd dat hij iedereen altijd zo snel mogelijk wil doen vergeten dat hij Jack Nicholson is. Daar is bijvoorbeeld ook Bruno Van den Broecke mee bezig. In *Missie* maakt Bruno het publiek meteen duidelijk dat hij daar is om een verhaal te vertellen, om de getuigenis te brengen van een missionaris. En dat hij dus géén twee pijltjes in zijn hoofd gaat steken.' (lacht)

(Evelyne Coussens)

***Het leven en de werken van Leopold II*, op 2/8 om 15u. *Missie*, op 5/8 om 19u en op 6/8 om 15 u. Zonnebloem.**

Verwanten Jan Goossens

Het zet Dante op zijn kop en laat de inferno zegevieren

***nieuwZwart* - Ultima Vez/Wim Vandekeybus**

Onverwoestbaar. Al van bij het begin is het duidelijk dat *nieuwZwart* een gevaarlijk vaartuig is dat frontaal met het publiek zal botsen. Vanuit een schrikwekkende duisternis komt het stuk opzetten. Wim Vandekeybus levert een werk af dat onmogelijk te interpreteren is in één gedachtegang. In *nieuwZwart* komen alle kleuren samen om daarna weer uiteen te spatten. Het is een tocht over de meest scherpe bergtoppen en aan de andere zijde staat een nieuw dreigend schepsel op je te wachten.

Boven de scène hangt een vloek. Een platform met daarop de muzikanten vormt letterlijk het engelenkoor. De gedurfde composities van demon Mauro Pawlowski doen je huid zinderen. De duivel zet de hemel in lichterslaai. Elke toon lijkt een hele symfonie samen te drukken. Ze dreunen zich in het gelid om vervolgens het rijk eronder te dicteren.

Een groep nieuwe dansers werkte met Vandekeybus aan deze creatie. Hun lichamen zijn verbonden door denkbeeldige koorden. We kijken met verbazing toe hoe ze reeds op de première al zo op elkaar ingespeeld zijn. Als groep vormen ze grote plassen verf die door één grote stamp de scène bekladden. Hun bewegingen zijn ondergeschikt aan de actie. Op die manier dwingen ze een reactie af en komt er een gedoseerd geheel tot stand. Geen verfijnde esthetiek die appreciatie wil uitlokken, maar een buitengewoon universum dat je verplicht nieuwe oorden te verkennen.

De dansers dienen tot penseel en muziekinstrument. Elke mogelijkheid wordt uitgebuit bij het aanreiken van de verschillende thema's. In de diepste grotten van hun lichamen weerklinken onverklaarbare echo's. Deze voeren een gevecht met de woeste klanken uit de onderwereld. Ze vermengen zich en stoten elkaar af. Ze kondigen een nieuwe tijd aan. Een kantelpunt tussen geboorte en dood.

Om er helemaal een meesterwerk van te maken, tekende Peter Verhelst voor de tekst. Zijn dichtstuk is repetitief zonder één keer hetzelfde woord te herhalen. Hierdoor vraagt de tekst niet te veel aandacht. Het verdringt het beeld niet en we kunnen ons volledig laten bedwelmen. Verhelst slaat een opening in de gitzwarte ijzereen plaat die *nieuwZwart* is. Hij biedt ons de fantasie en Vandekeybus de verbeeldingskracht. Dit duo is onverwoestbaar.

nieuwZwart is geen voorstelling. Wachten op het einde is zinloos. Het is een kunstwerk dat zich losrukt van de tijd. Je moet dit werk appreciëren als één cluster van beeld, woord en muziek. Even subliem als Delacroix en even ijzingwekkend als *Head Shop* van Paul McCarthy. Het zet Dante op zijn kop en laat de inferno zegevieren.

(Bregt Van Wijnendaele)

Foto: Josep Aznar

Auteurs in O.

Foto: Jules Gahide

Benjamin Verdonck bij Auteurs in O.

'Ik wil frictie creëren'

Misschien hebt u nog nooit van Benjamin Verdonck gehoord. Zo vergaat het kunstenaars vaak. Waar u waarschijnlijk wel over hebt horen vertellen, is de metersgrote dode mus die hij enkele maanden geleden op de Meir dropte. Het was slechts één van de honderdtal acties die Verdonck in één jaar wil uitvoeren in het kader van zijn nieuwste kunstwerk *Kalender*. Daarover kwam hij op TAZ vertellen: stroef en schuchter, maar wel innemend.

Bij het begin van de voorstelling staat een magere blonde man wat aarzelend vooraan: u kent hem wel, degene die de gastspreker van de obligate inleiding voorziet. Foute gok, het blijkt Benjamin Verdonck zelf te zijn. Antwerpenaar, kunstenaar en toch zo bescheiden. Zo hebben we ze graag.

In samenwerking met de Bourla wil Benjamin Verdonck met *Kalender* 'frictie creëren'. Door ongewone objecten of acties in een dagelijkse context te plaatsen, wil hij reacties uitlokken die verhalen en dus gespreksstof opleveren. Zijn acties zijn onaangekondigd en meestal op symbolische data. Zo 'vierde' hij op 18 maart de eerste verjaardag van het uitblijven van regularisatiecriteria door een taart te laten ontploffen.

Gekunsteld leest Verdonck voor welke acties hij al allemaal uitgevoerd heeft. Foto's en filmpjes brengen gelukkig wat dynamiek in zijn voordracht. Een papieren huis bouwen voor sans-papiers, 50 euro in twee knippen en de twee helften opsturen naar de Israëlische en Palestijnse ambassade met de vraag er iets mee te doen waar beide landen zouden achterstaan, een smak geld besteden om een reclamebord een wit vlak te laten aanprijzen. Commercialisering, kapitalisme, het asielbeleid, de consumptiemaatschappij... zijn terugkerende thema's in *Kalender*.

Benjamin Verdonck is betrokken, geëngageerd en maatschappijkritisch. Een huisje bouwen – met sofa – op een plaats waar junks hun shots komen zetten. Waarom? *'Just to make sure you know I really care.'*

Verdonck behoort niet tot de reeks artiesten van wie het werk enkel voor hen enige boodschap heeft en die het dan maar conceptueel noemen. Hij mag dan wel een slechte verteller zijn, zijn verhalen en acties zijn van een opmerkelijke schoonheid.

(Annelore Debruyne)

***Auteurs in O.* vindt nog plaats op 2/8 en 5 t.e.m. 7/8 om 15u in Vrijstaat O./De Droge Coö, met telkens andere gasten. Het volledige programma vind je op www.theateraanzee.be**

Wandeling Leopold II

U kent ze vast en zeker, die vergeelde zwart-wit foto's waarop dames in puriteinse badpakken voorzichtig pootjebaden aan het Oostendse strand. Lang vervlogen tijden, toen de koningin der badsteden zijn hoogdagen beleefde en de gemeenplaats was voor binnen- en buitenlandse bourgeoisie.

Midden Oosten-kenner Lucas Catherine neemt ons mee op een tocht door de stad en vertelt ons uitgebreid over de dagen van toen. Met het anekdotisch vermogen van een ooggetuige, en de kritische houding die hem eigen is, voert hij ons door de stad die zijn huidige uitzicht voor een groot stuk aan Leopold II te danken heeft. Zonder Leopold geen paardenrenbaan, Maria Hendrikapark of Venetiaanse Gaanderijen om *Achertooigid* de plaats te geven die ze verdient. Op een zonovergoten ochtend troepen we op het stationsplein samen rond Lucas. Ten tijde van Leopold II zou je nog even twijfelen over welk stationplein we het hebben, maar door de tand des tijds kan er geen twijfel meer bestaan: we hebben het over dat plein met het goddelijke Café Koer erop. Terwijl de tickets worden gescheurd en Lucas ons zijn rijk gedocumenteerd boekje *Leopold II in O* in de handen stopt, test Lucas de megafoon. De schelle testtoon jaagt de laatste nevels uit ons hoofd en Lucas' innemende stem neemt ons zo'n slordige 130 jaar terug in de tijd naar de wereld van de zwart-wit foto's uit zijn boekje. Iedereen is wakker geschud. Daar gaan we voor een tocht door Leopolds Oostende.

We zwerven langs het Waterhuis, een taverne aan de Amandine, waar Leopold II, net als alle andere inwoners, zijn drinkwater kocht. Een euvel dat hij later oploste door de waterleidingen van Brussel door te trekken naar Oostende. Maar de vorst was niet altijd even attent voor zijn droomstad. Hij bracht misschien wel rijkdom naar Oostende, maar met zijn aanvankelijk beperkt budget was hij toch genoodzaakt om toegangsgeld te vragen voor de paviljoenen in het park. Om de bourgeoisie niet voor het hoofd te stoten, moesten evenwel enkel de lokale stadsbewoners de kost betalen.

Een ander stukje aardkloot waar Leopold ook niet meteen het lieverdje uithing was, we kunnen er niet omheen, Congo. En dat wordt op het einde van de wandeling pijnlijk duidelijk in de galerij van Jacky Tavernier en zijn vrouw Greet. Met Bob Dylan op de achtergrond, laten we ons bekoren door Jacky's penseelstreken. Greet, die zelf enige tijd in Congo woonde, vertelt ons bezield over het lijden van het Congolese volk terwijl Jacky toelichting geeft bij zijn werk, waarin afgehakte handen de rode draad vormen. Enige jaren terug verdiepte Jacky Tavernier zich in de gruwelen die zich in de voormalige kolonie hebben afgespeeld. Hij schreef er het boek *Rood Rubber* over en ging ook met zijn schilderijen verder op het thema. Handen vormen struiken en Congolezen staren je met één hand vanop het Canvas aan. Net als Lucas, wist Jacky ons te raken. En zo gaat een stevige historische wandeling hand in hand met een heerlijke portie kunst. (Simon Vandewalle)

Zo 2/8 t/m za 8/8 om 10u aan het Stationsplein. Jacky Taverniers werk is van 1/8 tot 8/8 te bewonderen op het Princes Clementinaplein 42.

Foto © Oostende aan Zee

Uitgelezen aan Zee

Peter Van den Eede legt zijn boeken op tafel

'In tegengestelde meningen over boeken schuilt net het interessante'

***Uitgelezen* is het troetelkind van Peter Van den Eede van de Gentse Vooruit. Twee jaar geleden zag hij de tijd rijp om het boekenprogramma van Vooruit en De Morgen ook een uitstapje naar de kust te laten maken.**

Wat maakt dat *Uitgelezen* een sterk merk is geworden?

Peter Van den Eede: 'Het concept is volledig door Steven Heene, ook programmator van het theaterluik op TAZ, uitgedacht. Zes jaar geleden kwam hij af met een literatuurprogramma dat afweek van wat anderen toen deden. *Uitgelezen* heeft zeker dat ernstige in zich, en het draait enkel en alleen om boeken. Alleen wordt afgestapt van de idee dat het daarom ook academisch en sec moet zijn. Er wordt een combinatie aangereikt van ernst en luim, onder meer door de muzikale intermezzo's. Je leert als bezoeker telkens vier mensen – de twee vaste panelleden en twee wisselende gasten – kennen in twee gedaanten. Enerzijds als criticus, wanneer ze hun mening spuien over een welbepaald boek. Maar anderzijds ook als leesliehebber, want ze krijgen in het tweede deel de kans om vrijuit hun favoriete boeken aan te prijzen.'

Nemen jullie het hier anders aan dan in de Gentse Vooruit, de thuisbasis van *Uitgelezen*?

'Het verschil zit hem er vooral in dat we in Gent een avondvullend programma aanbieden, terwijl de tijd hier eerder beperkt is. *Uitgelezen aan Zee* duurt maar een uurtje, en begint ook al om 17u. Mensen kunnen dus rechtstreeks van het strand naar hier slenteren en bij ons al een aperitiefje drinken.'

Zijn het de gasten en vaste presentatoren – Anna Luyten en Jos Geysels – die de boeken op tafel kiezen?

'Nee, dat doen wij altijd zelf. We starten daarbij vanuit een thema, dat meteen als een soort filter fungeert voor het overaanbod op de boekenmarkt. Als ik bijvoorbeeld in de krant lees dat de bancaire crisis de westerse utopie aan diggelen heeft geslagen, ga ik op zoek naar boeken die in brede zin over utopie verhalen. We nemen ook helemaal niet enkel boeken op die door alle recensenten de hemel in zijn geprezen. Maar het moet wel minstens een interessant boek zijn, of een boek waar verschillende meningen over gehoord kunnen worden. *De Leraar* van Bart Koubaa is zo'n voorbeeld. Sommige leerkrachten schreeuwden er moord en brand over en spraken van blasfemie. Terwijl anderen er net ondersteboven van waren. In die tegenstellingen schuilt net het boeiende.'

Met alle respect, maar Gène Bervoets op *Uitgelezen aan Zee*?

'Met *Uitgelezen* proberen we ook misverstanden uit de weg te ruimen. Af en toe nodigen we mensen uit van wie niemand verwacht dat ze belezend zijn. Neem nu Cedric Van Branteghem. Zijn sportcarrière brengt hem naar alle uithoeken van de wereld, en dat betekent dus dat hij ettelijke uren op het vliegtuig moet doorbrengen. Wel, die tijd vult hij steevast met een goed boek in de hand.'

Waarom, na *Uitgelezen aan Zee*, geen *Uitgelezen* op TV?

'De openbare omroep blijft maar worstelen met hoe ze zo'n programma moet benaderen. Die vreselijke terreur van de kijkcijfers blijft hen achtervolgen. Ze twijfelen nog steeds of ze een heel ernstig, een luchtig, of een programma dat een mix is van beiden moeten maken. Terwijl wij tonen dat een goed boekenprogramma absoluut mogelijk is. Al wil ik niet gezegd hebben dat ons concept ook op de buis zou werken. Maar ze mogen altijd bellen.'

(Karel Deknudt)

Op 2 en 3/8 en 5 t.e.m. 7/8 om 17u in Vrijstaat O./De Droge Coö.

Moet er nog sfeer zijn?

Foto's: Mina Van Elewycq

Theaterlaureaten

Het onderste uit de marketingkan

Actie Teddy

Acht dames uit de Antwerpse Manama Theaterwetenschappen wonen vorig jaar de wedstrijd Jong Theaterwerk met het door Stefaan Van Brabant gecoachte *Stockholm*: een voorstelling waarin vooral veel werd gekibbeld, in een poging het menselijke onvermogen tot communicatie aan de kaak te stellen. De nieuwe voorstelling die het collectief met het prijzengeld maakte heet *Actie Teddy* en is op dezelfde leest geschoeid als *Stockholm*. Net zoals de praatgroep uit *Stockholm* er maar niet in slaagt om tot een echt gesprek te komen, versluiert de indrukwekkende marketingmachine rond *Actie Teddy* een hele voorstelling lang de inhoudelijke strijdpunten van de actie. De dames, dit keer onder begeleiding van Roovers-man Robby Cleiren, hebben in spel en spelopbouw duidelijk aan maturiteit gewonnen. Maar hebben ze ook inhoudelijk een stap vooruit gezet?

Actie Teddy, zo geloven de acht bezielden leden van de Teddy-stuurgroep, zal van de wereld een betere plek maken. Alleen beseft de groep evengoed dat een sterk idee niets is zonder een aantrekkelijke verpakking. En dus halen ze het onderste uit de marketingkan: een stortvloed aan promomateriaal, de juiste belichting en de verkiezing van een iconisch Teddy-boegbeeld moeten het sterke idee sexy maken voor een groot publiek. Slechts één kritische stem vraagt zich terloops af of er niet te veel aandacht gaat naar het product, in plaats van naar de inhoud.

Uiteraard is net dat gebrek aan inhoud de inhoudelijke aanklacht van *Actie Teddy* – een aanklacht die in varianten ook al door Union Suspecte werd geformuleerd (*They Eat People*) of door Bad van Marie (www.wineenauto.com). Met andere woorden: de idee dat alles marketing is, is als onderwerp voor een theatervoorstelling bijna een gemeenplaats geworden. Dat is natuurlijk niet erg, de liefde is dat evengoed. Alleen is het zeker in het geval van gemeenplaatsen wel noodzakelijk dat ze door het hoofd, de buik en alle vezels van de theatermaker(s) zijn gepasseerd, om vervolgens op een hoogsteigen manier op scène te kunnen verschijnen. De *Unique Selling Position* die de ene voorstelling rond liefde van de andere onderscheidt, bestaat immers enkel uit de eigen lading die de maker eraan geeft. Waar het dus om draait is: wat doet zielduif met zijn statement over marketing? Hoe maakt het collectief zich de bekommernis rond de vermarketing van idealen eigen?

'De dames, dit keer onder begeleiding van Roovers-man Robby Cleiren, hebben in spel en spelopbouw duidelijk aan maturiteit gewonnen'

Niet. Zie!duif blijft steken in de eerste en meest voor de hand liggende laag: het ontmaskeren van de verkoopsstrategieën als zodanig. Opnieuw gaat het in z'n onderzoek geen stap verder dan het makkelijk ironiseren van het 'probleem'. Op een vermakelijke en vlotte manier, dat is waar. Maar wat hebben de dames nu eigenlijk zelf over dit onderwerp te zeggen? Het gebrek aan een eigen stem wordt duidelijk in de keuze van de namen. Acht vrouwen die mannennamen dragen, dat moet wel iets betekenen. Maar wat? Willen de dames meteen ook een kamerbrede discussie opengooien over man-vrouwpatronen, glazen plafonds of genderkwesties – of was het misschien gewoon een grappig ideetje?

Voor *Stockholm* leek het zie!duif te ontbreken aan een interessant onderwerp én aan de *tools* om dit onderwerp geloofwaardig op scène te zetten. Aan die *tools* is duidelijk gesleuteld: het acteerwerk en de dramaturgische opbouw van *Actie Teddy* staan stukken steviger. Maar het blijft het collectief ontbreken aan inhoudelijke ambitie en een eigen stem. Laat het vlaggenwapperen wat ons betreft dus nog maar even uit.

(Evelyne Coussens)

Actie Teddy van zielduif, op 2/8 om 19u, op 3/8 om 15u en van 5 t.e.m. 7/8 om 15u in O.L.V.-College (Kaaistraat)

TAZachter de schermen

In TAZachter de schermen volgen we dagelijks het reilen en zeilen van de festivalmedewerkers. Vandaag: de barmedewerkers van Café Koer.

In een ver verleden werkte ik ooit nog een zomer in een marginaal campingcafé. Dagelijks alcoholici over de vloer die na een pint of 15 steevast op de vloer hun buurman/schoonbroer/zoon/denkbeeldig vriendje een *djoef* op de muil lagen te verkopen. Altijd lachen geblazen, maar dat die werkervaring me acht jaar later nog van nut zou zijn op TAZ had ik nooit verwacht.

Al na een halve minuut voel ik me terug thuis achter de bar. Hanne en Sid steken me aan met hun enthousiasme en voor ik het weet tap ik pinten, ontvang ik jetons en doe ik alsof de mopjes die de 'toogangers' maken grappig zijn. Moeilijk is dat niet: de meeste grapjes gaan over de kartonnen dienbladen die als frisbee kunnen gebruikt worden. Het standaardantwoord 'Ja, smijt hem maar terug, ik zal hem vangen' is voldoende om de moppentapper in kwestie met een zelfgenoegzame glimlach te zien weggaan. Eén man is slimmer en wil in plaats van een dienblad liever dat Hanne met hem meeloopt om de drankjes te dragen. 'Voe bedanking krieg je ton e teusje' – knipoog knipoog. Ze bedankt toch maar voor de uitnodiging. Met Arno als centrale gast zijn de TAZ-medewerkers wel gewoon aan bekend volk. Toch wordt er even gefluisterd als Katrien Devos – 'de kotmadam' – gespot wordt recht tegenover de bar. Ook de lokale zatlap die zich rond de bar ophoudt – dat is hij aan zijn status verplicht – heeft haar opgemerkt en heeft voldoende alcohol in de aderen om haar te benaderen. Katrien blijft lachen, maar de verkrampte hand op haar knie verradt haar ergernis. Desalniettemin een goeie acteerprestatie, Katrien. Is toneel immers niet datgene waar het allemaal om draait op TAZ? Ook haar vriend speelt toneel. Hij speelt de rol van degene die geen alcoholprobleem heeft. Terwijl hij twee pintjes en een rode wijn bestelt, drinkt hij stiekem een witte wijn in één slok leeg, voor hij braafjes met de bestelling terug naar de tafel gaat.

Jong geweld, bekend geweld of dronken geweld, geen van allen zijn zo ervaren als Joël en Mariette. Dit getrouwde koppel dat toch al in de zestig moet zijn, bemant energiek de rechtervleugel van de bar. Ze zijn perfect op elkaar ingespeeld en hun vakmanschap verradt zich in details: de toog wordt netjes afgekuist en de gaten erin afgeplakt met tape, want 'er is er altijd wel één die zijn jetons daar in smijt en dan ben je ze kwijt'. Of het niet lastig is voor hen, tien dagen tot 's nachts pinten staan tappen aan een hels tempo, vraag ik. 'Dat gaat', zeggen ze beiden. Hun geheim? Een middagdutje van een uurtje. Dan zijn ze weer in topvorm om 's avonds de TAZ-bezoeker op zijn dorstige wenken te bedienen.

In een rustig moment leer ik van Bart nog wat bij over de laatste nieuwe *must-read*-boeken. Plezier of culturele weetjes? Achter de bar van TAZ vindt u het allemaal. Het spreekt dus voor zich dat ik nog wat ging blijven, ware het niet dat dit stukje op tijd af moest zijn. Misschien keren we straks nog wel terug, maar sla ons niet dood als het dan aan de andere kant van de bar zal zijn.

Foto: Jules Gahide

(Annelore Debruyne)

Publieksreacties

Foto: Mina Van Elewycq

Lieselot (11) uit Brussel was heel erg wild van de foto van Arno voor de kermis (bij de expo *Gie en ik*). De vraag of dat eerder met die kermis had te maken dan met Arno, werd met heftig geknik beantwoord.

Koen (68) uit Gent staat aandachtig de foto's bij *Gie en ik* te bekijken en blijkt Arno al langer te kennen. 'Ik ben al zo oud dat ik dat allemaal heb kunnen volgen.' En: 'Zulke foto's zie je toch niet elke dag, hè. Ze zijn anders getrokken.'

Lien Dereere (27) kwam enthousiast buiten bij *Auteurs in O.* met Benjamin Verdonck: 'Ik ben al jaren fan van Benjamin Verdonck. Hij is onder andere een reden waarom ik een regie-opleiding ben gaan volgen. Hij is echt een voorbeeld voor mij. Het leukste vind ik dat hij met zijn werk mensen een ogenblik ongemakkelijk maakt.'

'Interessant. Boeiend. Boeiend. Ja... Boeiend.' Floris De Bruyn (27) moet Benjamins uiteenzetting precies nog wat verwerken.

'Ik heb een probleem met kunstenaars als Benjamin Verdonck die overal tegen revolteren en een reactie willen uitlokken bij het publiek zonder zelf veel te willen aanbieden. En dan ook nog eens teleurgesteld zijn wanneer mensen op een positieve manier reageren op hun werk. Lang leve de positieve ingesteldheid van alle kunstenaars!', briest Alexander Van Britsom (29).

Willem De Backer (16) had een overload moraal na *Chanson* van Steffie Van Cauter: 'Echt elk nummer had een boodschap, dat ik vond er toch wat over. Het was me ook veel te chansonachtig.' Dat had Willem blijkbaar niet zien aankomen met zo'n titel...

Isabelle Vilijn (43) meent dat Steffie veel in haar mars heeft en een goeie muzikante is maar nog wat moet groeien. 'Haar teksten zijn redelijk nonsensicaal, maar dat zal wel de bedoeling zijn. Ik vind het geen luistermuziek. Wel gaat ze af en toe bombastisch. Maar goed bombastisch, hè.'

Jan M. (28) was duidelijk niet te spreken over de nieuwe voorstelling van Wim Vandekeybus. 'Pure horror, ik zat echt te wachten op het einde. De tekst van Peter Verhelst vond ik ook maar saai, maar de muziek van Mauro was wel grandioos.'

Twijfel bij Joke Raes omtrent *nieuwZwart*: 'Ik denk dat het goed was, maar honderd procent zeker kan ik dat niet zeggen, want ik zat vlak achter een of ander schermje van de techniek en ik kon niet alles goed zien.'

Gino (32) was dan weer een beetje murw geslagen: 'Tof. Heel tof zelfs, maar ik kan me geestelijk nog niet vrijmaken om er nu al veel over te zeggen.'

De 'beste' over *nieuwZwart* kwam echter van Elisa (54): 'Was dat nu de dansvoorstelling?'